

Arnhem, 6 maart 2022

Lieve Jij,

Ik wilde een artikel lezen,
ongetwijfeld met een stellige mening
over de stand van zaken in de wereld
en of de bom al dan niet zou vallen,
een opiniestuk met een conclusie
die alle problematiek op zou lossen.

En ik, in mijn zucht naar oplossingen,
al zijn ze maar tijdelijk
en bestaan ze enkel in het hoofd van de schrijver,
had op de link geklikt
die me naar een Engelstalige site leidde.

Die me meteen om toestemming vroeg
om *cookies* te plaatsen.

En waar een site normaal gesproken
een simpel 'ja' of 'nee' verlangt,
vroeg deze site me, nogal confronterend:

are you happy with your choices?

Dat vond ik nogal wat.

Want, inderdaad,
ben ik gelukkig met mijn keuzes?

Vroeger dacht ik wel eens
als ik echt niet meer weet
wat ik met mezelf aan moet
kan ik nog altijd bij het vreemdelingenlegioen.

Daar had ik, toegegeven,
een wat al te romantisch beeld bij:
van een eindeloos filosoferen
over Sartre en Camus
in een zonovergoten zandbak.

In mijn fantasie was geen plaats voor geweld.

Wie zich nu meldt voor een vreemdelingenlegioen
komt in de sneeuw terecht,
en meteen ook in een vuile oorlog.

Dat pad is voor mij geen keuze meer.
Ik weet niet of dat verstandig of laf is.
Misschien allebei.

Are you happy with your choices?

Ik moest denken aan het zinkviooltje,
een heel zeldzaam viooltje,
dat bijna alleen voorkomt
rond het Belgische Kelmis
en langs de Limburgse Geul.

Het gele bloemetje bloeit op voormalige zinkmijnen,
heeft zich aangepast
aan een overmaat van het zware metaal.

Een ruige bloem.

Een van de grootste bedreigingen
voor het zinkviooltje
is kruisbestuiving door tuinviooltjes.

Maar is dat een bedreiging,
of verlangt het zinkviooltje ook wel eens
naar rustiger vaarwater?

Is het zinkviooltje
happy with it's choices?

Het pijltje zweefde boven de knop,
maar eigenlijk was het heel eenvoudig.

Al mijn keuzes hebben mij geleid
tot hier,
tot waar ik nu ben,
en met wie ik hier ben.

Dus ik klikte
zonder twijfel
op de knop;

yes
I am happy.

Maar zin om het artikel over de bom te lezen
had ik niet meer.

Ik sloeg de computer dicht
en liep naar buiten,
waar een fluitorkest van klein gevleugeld beestrijk
me in de zon begroette.

En jij,
lieve jij,
ben jij *happy* met je *choices?*